

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KÖNYV A
TV
SOROZATHOZ

100

LÁZADÓK

KASS MORGAN

Dream
válogatás

Harmónia, békesség, egy új Tanács, virágzó szerelmek – így élik mindennapjaikat az erejüket egyesített kolonisták és földlakók, miközben első közös ünnepségüket szervezik. A nyugalom azonban nem tarthat sokáig... ugyanis a fák közül árnyak lesik őket.

Az ünnepség csodás éjszakának indul, azonban egy kegyetlen támadás során sokan meghalnak, többeket pedig elvisznek magukkal a borotvált fejű, fehér ruhás gyilkosok. Wells, Octavia és Glass is a rabok között vannak, elkábítva viszik őket a félelmetes ismeretlen felé. Bellamy és Clarke azonnal csapatot szerveznek a megmentésükre, és útnak indulnak, mely során szerelmük is végső próbára kerül.

Eközben a foglyokat a fanatikus támadók vezetőjéhez, Sorenhez viszik, aki beavatja őket céljukba: meg akarják „gyógyítani” az atomháború sújtotta Földet... azonban ennek ára, hogy mindenki mást elpusztítanak. Wellsék a túlélésért küzdenek, és titokban szervezett lázadásukat nem könnyítik meg Glass kétségei, sem Octavia váratlan szerelembe esése. Amennyiben a félelemmel, áruházzal és manipulációval átszótt mentőcsapat nem érkezik meg időben, a foglyokra sokkal rosszabb sors vár, mint amit valaha el tudtak képzelni.

Vajon sikerül megmenteni az elraboltakat? Vajon Clarke és Bellamy szerelme átvészselheti a megpróbáltatásokat? Visszatérhet valaha a harmónia az életükbe?

KASS MORGAN az alapszak befejezése után úgy döntött, átkel az óceánon, hogy Oxfordban szerezzék meg a mesterszakos diplomáját 19. századi irodalomból. Úgy érezte magát, mintha a Roxfortba csöppent volna, csak itt több volt a jelmezes parti. Mire visszatért az Egyesült Államokba, visszavonhatatlanul beleszeretett a sűrű tejszínbe, a bőröndje tele volt koktéluhával, valamint megírta George Eliotról szóló diplomamunkáját.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Egy erőteljes történet, tele izgalommal és drámával. Hiszen a százaknak éppen azon a veszedelmes bolygón kell megküzdeniük szeretteikért, amit otthonuknak szerettek volna tekinteni.”

Amazon

„Elgondolkodtató és lebilincselő könyv. Keveredik benne A Legyek Ura, Az éhezők viadala és az Across the Universe – Túl a végtelenen.”

Booklist

„Lendületes és magával ragadó történet. Számtalan érdekes témát feszeget ebben a posztapokaliptikus társadalomban.”

The Book Bag

„Kass Morgan a tőle már jól megszokott dinamikával fonja a történet szálait. Egy pillanatra sem hagyja lankadni az olvasói figyelmét.”

Barnes and Noble

„Ez egy igazán lenyűgöző, megdöbbentő és szókimondó regény, amely tele van erőteljes és öntudatos karakterekkel.”

Adventures with Words

„Letehetetlen és méltó befejezése ez a sorozatnak, amelyben a fiataloknak újra számos nehézséggel kell szembenézniük. Megingó érzelmek, újabb szerelmek és szívbe markoló, mély érzelmek várják az olvasókat, akik sosem akarják majd, hogy vége legyen a százak történetének.”

Goodreads

*Dream
válogatás*

KASS MORGAN

100

LÁZADÓK

— részlet —

1. FEJEZET

Clarke

Clarke-ot kirázta a hideg, amikor szélfuvallat söpört végig a tisztáson, és megzörgette a még le nem hullott vörös és aranyszínű faleveleket.

– Clarke! – szólt alig hallhatóan valaki.

Amióta megérkeztek a Földre, képzeletben már számtalanszor hallotta ezt a hangot. Felfedezte a patak csörgezésében. A faágak reccsenésében. És mindenekelőtt a szél zúgásában.

Most azonban már nem kellett arról győzködnie magát, hogy ez képtelenség. Melegség járta át mellkasát, amikor megfordulva észrevette a földlakók gyümölcsösében szedett kosárnyi almával közeledő édesanyját.

– Kóstoltad már őket? Hihetetlenül finomak. – Mary Griffin letette a kosarat az egyik hosszú faasztalra, kivett egy almát, és odadobta Clarke-nak. – Hiába a háromszáz évnyi genetikai kutatás és kísérletezés, még csak a *közelebe* sem jutottunk, hogy ilyesmit tudjunk termesztetni a Kolónián.

Clarke mosolyogva beleharapott az almába, és szét-nézett a nyüzsgő táborban. Körülöttük kolonisták és földlakók vidáman készülődtek az első közös ünnepre. Felix és barátja, Eric, hatalmas tálakban a földlakók kertjében szedett zöldségeket cipelték, amelyeket az ő konyháikban is főztek meg. Két földlakó Antoniót tanította ágakból koszorút fenni. Wells az egyik új piknikasztalt csiszolta le Mollyval, akit az egyik földlakó nemrég kezdett el tanítani az asztalosmesterségre.

A mostani látványból kiindulva nem volt könnyű elhinni, mennyi nehézséggel és fájdalommal kellett megküzdeniük az elmúlt hónapokban. Clarke egyike volt annak a száz fiatalnak, akiket eredetileg azért küldtek a Földre, hogy kiderüljön, a sugárszennyezett bolygó alkalmas-e az emberi életre. Az űrkompjuk azonban kényszerleszállást hajtott végre, így megszakadt a kapcsolat a Kolóniával. Miközben ők az életben maradásért küzdöttek a Földön, a Kolónia lakói arra eszméltek, hogy meghibásodott az űrhajójuk, és fogytán az idejük. Amint csökkenni kezdett az oxigénszint, kitört a pánik, így az emberek megrohanták az űrkompokat, ám azok befogadóképessége véges volt. A százak alig akartak hinni a szemüknek, amikor kolonistákkal teli űrkompok érkeztek a Földre. Az viszont senkit nem lepett meg, ami-

kor Rhodes alkancellár durva támadást indított, hogy átvegye azoktól a fiataloktól a hatalmat, akik a Földön élő kolonisták *de facto* vezetői lettek. A háborúskodás áldozatokkal is járt – köztük volt Sasha Walgrove, Wells szerelme és Max, a békés földlakók vezetőjének lánya –, és ez a csoportok közti ellentétek elmélyüléséhez vezetett. Végül aztán mindannyian összefogtak, hogy egyesült erővel felülkerekedjenek egy veszélyes ellenségen, a szakadár földlakók erőszakos csoportján, akiknek feltett szándékuk volt, hogy elpusztítsák a kolonistákat. Most úgy tűnt, mindenki azért dolgozik, hogy a lehető legjobb legyen köztük az együttműködés. Rhodes például lemondott alkancellári tisztségéről, és segítette felállítani egy új Tanácsot, amelynek kolonisták és földlakók egyaránt tagjai voltak.

A mai nap azonban nem csak az első közös ünnep miatt volt nevezetes; az új Tanács is első alkalommal jelent meg a nemrég egyesült csoportok előtt. Clarke barátja, Bellamy egyike volt az új tanácstagoknak, sőt arra is felkérték, hogy beszédet mondjon.

– Úgy tűnik, lassan minden a helyére kerül – jegyezte meg Clarke édesanyja, miközben nézte, ahogy egy fiatal kolonista két földlakó lánynak segít megteríteni az asztalt durva bádogtányérokkal és fából faragott evőeszközökkel. – Szerinted mit kellene még tennem?

– Te már eleget dolgoztál mára. Próbáld meg pihenni kicsit!

Clarke kissé hátrébb lépett, és magába szívta édesanyja derűs mosolyának ismerős látványát. Jóllehet már egy hónap is eltelt azóta, hogy egymásra találtak, még

mindig elcsodálkozott, hogy a szüleit nem ítélték halálra árulásért a Kolónián, ahogyan azt sokáig tudta. Ehelyett a Földre száműzték őket, ahol rengeteg veszély leselkedett rájuk, de végül csak visszataláltak a lányukhoz. A két orvos végzettségű felnőtt azóta a tábor nélkülözhetetlen lakójává vált. A szakadár földlakók támadása után segítettek az újjáépítésben, dr. Lahiri oldalán sebesülteket gyógyítottak, valamint Clarke-kal, Wellsszel és Bellamyval azon fáradoztak, hogy minél szorosabbra fűzzék a kötelékeket a kolonisták és a békés földlakók között.

Amióta csak az eszét tudta, Clarke először érezte azt, hogy az élete békés és reményekkel teli. A hónapokig tartó félelem és reszketés után végre helyénvalónak tűnt az ünneplés.

A durván faragott asztalok felé igyekezve Clarke édesapja vágott keresztül a tisztáson, közben megállt, hogy üdvözölje Jacobot, gazdálkodóként dolgozó barátját, majd megfordult, hogy széles mosollyal köszöntse lányát. Bal karjában egy köteg élénk színű kukoricát hozott.

– Jacob szerint addig nem ered el az eső, amíg meg nem csodálhattuk a holdat. – David Griffin azzal letette a kukoricákat az asztalra, és elgondolkodva megsimogatta újonnan növesztett szakállát. Úgy kémlelte az eget, mintha már látná az égitestet. – Alighanem vörös lesz az ég alja. Jacob csak vadászati holdtöltének nevezte, de ha jól emlékszem, az őseink még aratási holdtöltének hívták.

Clarke gyerekként időnként unta az apja Földről szóló kiselőadásait, de miután egy évig a halottnak hitt szüleit

gyászolta, apja lelkesedése most örömmel és hálával töltötte el a szívét.

Mégis, mialatt az apja okfejtését hallgatta, Clarke fél szemmel az erdő szélét kémlelte, ahol a vállán átvetett ijjal magas, ismerős alak bukkant fel.

– Nekem tetszik a vadászati holdtölte elnevezés – tette hozzá mellékesen, az arcán felragyogó mosollyal.

Amint kilépett a tiszásra, Bellamy lassított, és végignézett a táboron. Noha sok mindenben mentek már keresztül, annak tudatától, hogy Bellamy őt keresi, Clarke szíve hevesebben kezdett verni. És függetlenül attól, hogy mit tartogatott még számukra ez a vad, veszélyes bolygó, megnyugtatta, hogy együtt néznek majd szembe vele, és együtt fogják túlélni.

A zsákmányt csak akkor vette észre a hátán, amikor a fiú közelebb jött. Egy nagytestű madár volt, hosszú neon színű tollakkal és szintén hosszú, vékony nyakkal. Ránézésre a társaság fele jól lakhatott volna belőle. Clarke pillanatnyi büszkeséget érzett. Bár a táborlakók száma már meghaladta a négyszázat, és sok jól képzett őr is akadt köztük a Kolóniáról, még mindig messze Bellamy volt a legjobb vadász.

– Az egy pulyka? – csodálkozott el Clarke apja, majd nem felborítva egy asztalt, miközben közelebb sietett, hogy jobban megnézze magának.

– Láttunk már ilyet az erdőben – mondta Clarke édesanyja, aki megállt a lánya mellett. Miközben a közeledő Bellamyt nézte, az őszi napfényben a kezével árnyékolta a szemét. – Innen északnyugatra, még tavaly télen.

A kék tollak miatt azt hittem, hogy pávák. Mindazonáltal túl ravaszak voltak ahhoz, hogy elkaphassuk őket.

– Bellamy bármit el tud kapni – mondta Clarke, majd elvörösödött, ahogy édesanyja sokatmondón felhúzta a szemöldökét.

Clarke némileg aggódott, hogyan fogadják majd a szülei Bellamyt, hogyan reagálnak majd bárkire, aki nem az ő derék, főnixi volt barátja, Wells. De megkönnyebülésére rögtön megkedvelték a fiút. Saját szenvedéseik következményeként együttérzőn, sőt egyenesen oltalmazón álltak hozzá, amikor Bellamy a család kunyhójában töltötte az éjszakát, és kimerítő rémálmok gyötörték, amelyektől nem tudott aludni, és reszketve, verejtékben úszva ébredt. Álmában a kivégzőosztaggal állt szemben, a szemét bekötötték, a csontjai beleremegtek Clarke és Octavia sikolyába. Ezekon az éjszakákon, amíg ő Bellamy kezét fogta, a szülei főzetet készítettek neki, hogy aludni tudjon, és egyszer sem tettek neki szemrehányást ezért.

Most mind a ketten vidáman integettek Bellamynak, Clarke viszont feszült lett. Nem tetszett neki a fiú járása. Ráadásul sápadt volt, és tágra nyílt, rémült szemmel szüntelenül maga mögé pillantott.

Amint Bellamy közelebb ért, Clarke édesapjának arcáról lehervadt a mosoly. Amikor el akarta venni tőle a madarat, a fiú anélkül ejtette kinyújtott karjába, hogy megköszönte volna.

– Clarke – mondta Bellamy. Úgy zihált, mintha idáig futott volna. – Beszélünk kell!

Mielőtt azonban Clarke megszólalhatott volna, Bellamy megfogta a könyökénél, és a tűzrakóhelyet kike-

rülve behúzta az újonnan épült kunyhók közé. Amikor Clarke megbotlott egy kiálló gyökérben, hamar vissza kellett nyernie az egyensúlyát, ha nem akarta, hogy a fiú magával vonszolja.

– *Állj meg*, Bellamy! – mondta, majd kirántotta a karját a kezéből.

Bellamy üveges tekintetében mintha visszatért volna az élet.

– Bocs. Nem esett bajod? – kérdezte, és egy pillanatra végre úgy hangzott, mint régi önmaga.

Clarke megrázta a fejét.

– Nem. Mi történt?

Bellamy körülnézett a táborban, de visszatért úzótt tekintete.

– Hol van Octavia?

– Most jön vissza a gyerekekkel. – Octavia délután levitte a kisebb gyerekeket a patakhoz játszani, hogy ne zavarják az előkészületeket. Clarke a gyerekekre mutatott, akik kézen fogva épp átvágtak a tisztáson, és a fekete hajú Octavia vezetésével az asztalok felé tartottak.

– Látod?

Bellamy kicsit megnyugodott, amikor megpillantotta a hűgát, de aztán, ahogy a tekintete találkozott Clarke-ével, újra elkomorult.

– Vadászat közben észrevettem valami furcsát.

Clarke az ajkába harapott, és elnyomott egy sóhajtást. Ezen a héten nem először hallotta a fiútól ezeket a szavakat. Még csak nem is tizedszerre. Ennek ellenére megszorította a kezét, és bólintott.

– Hallgatlak!

Bellamy egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát, csapzott sötét haja alól verejtékcsepp bukkant elő.

– Úgy egy héttel ezelőtt láttam egy falevélkupacot a szarvascsapáson, a Mount Weather felé menet, és az egész olyan... szokatlannak tűnt.

– Szokatlannak – ismételte meg Clarke, de nagyon igyekezett, hogy megőrizze hidegvérét. – Egy halom falevél az erdőben, ősszel.

– Egy óriási kupac volt. Négyszer akkora, mint az összes többi körülötte. Ahhoz is elég nagy, hogy valaki elrejtőzzön benne. – Bellamy már fel-alá járkált, és inkább magának, mintsem Clarke-nak magyarázott. – Akkor nem álltam meg, hogy megvizsgáljam. Pedig meg kellett volna. Nem is értem, miért nem tettem.

– Aha – sóhajtotta Clarke. – Mit szólnál, ha most odamennénk, és megnéznénk?

– Eltűnt – közölte Bellamy, és beletúrt amúgy is zilált hajába. – Akkor nem törődtem vele, most meg már nincs ott. Mintha valaki használta volna valamire, de aztán nem volt rá szüksége.

Bellamy arckifejezésétől, amely egyszerre tükrözött aggodalmat és büntudatot, összefacsarodott Clarke szíve. Sejtette, hogy mi van a háttérben. Az újabb űrkompok földet érését követően Rhodes alkancellár ki akarta végeztetni Bellamyt olyan bűnökért, amelyeket állítólag még az űrhajón követett el. Úgyhogy a fiút két hónappal ezelőtt arra kényszerítették, hogy végső búcsút vegyen a szeretteitől, majd bekötötték a szemét, és a kivégzőosztag elé kísérték. A biztos halál várt rá, és abban a hitben volt, hogy itt hagyja a hűgát, Octaviát és Clarke-ot.

A kivégzést azonban félbeszakította a szakadár földlakók váratlan és durva támadása. És bár Rhodes később megkegyelmezett neki, ezek az események nem múltak el nyomtalanul. Nem meglepő tehát, hogy a fiúnak néha üldözési mániája volt, ám ahelyett, hogy javult volna az állapota, egyre rosszabbodott.

– És ehhez vedd hozzá a többi dolgot! – folytatta a fiú egyre hangosabban és hevesebben. – A keréknyomokat a folyóparton. Az erdőben hallott hangokat...

– Erről már beszéltünk – vágott közbe Clarke, és a derekánál átölelte a fiút. – A keréknyomok akár származhattak a falusiaktól, hiszen Maxéknek vannak szekereik. Azok a hangok pedig...

– *Tényleg* hallottam őket. – Bellamy próbált elhúzódni, de Clarke nem hagyta.

– Tudom, hogy hallottad – mondta, még szorosabban ölelve a fiút.

Bellamy ettől kissé megnyugodott, és fejét Clarke-éra hajtotta.

– Nem akarok jelenetet rendezni, de... – Bellamy nyelt egyet. A szó *megint* kimondatlan maradt. – De higgy nekem, itt valami bűzlik! Korábban is éreztem ezt, és most is érzem. Figyelmeztetnünk kell a többieket.

Clarke elnézett a válla fölött, és a táborban nyüzsgő tömeget figyelte. A vizesvödört cipelő Lila és Graham egy fiút ugrattak, aki megszenvedett a saját vödrével, távolabb nevetgélő földlakó gyerekek még több élelmet hoztak az asztalokra a faluból futva, amíg az örök helyváltás közben megálltak beszélgetni.

– Figyelmeztetnünk kell őket, mielőtt elkezdődik ez az... ünnep. – Bellamy méltatlankodva legyintett. – Vagy minek hívják.

– Aratási ünnep – mondta Clarke. Már a gondolatát is imádta annak, hogy egy olyan eseményen vehet részt, amelynek több száz éves hagyománya volt. Az elsőt még jóval a kataklizma előtt rendezték – az atomháború előtt, amely majdnem elpusztította a Földet, az első kolonisták pedig arra kényszerültek, hogy az űrbe menekülve megmentsek az emberi fajt. – Max azt mesélte, hogy generációk óta megtartják ezt az ünnepet, és kis időre jó lesz...

– A szakadárok pontosan erre várnak – vágott közbe Bellamy még hangosabban. – Ha én terveznék támadást ellenünk, arra ma kerítenék sort. Mindenki együtt van. Könnyű célpont vagyunk.

A közeli kunyhóból egy kisfiú bújt elő, de amikor meglátta Bellamyt, elsápadt, és gyorsan visszahúzódott.

Clarke megfogta Bellamy remegő kezét, és a szemébe nézett.

– Hiszek neked – mondta. – Elhiszem, hogy láttál valamit.

Bellamy bólintott, figyelt, bár még mindig szaggatottan vette a lélegzetet.

– Neked viszont bíznod kell bennem. Itt biztonságban vagy. Mindnyájan biztonságban vagyunk. A múlt héten kötött fegyverszünet még áll. Max azt mesélte, hogy a vereségük után a szakadárok délre vonultak, és azóta sem látták őket.

– Tudom – bólintott Bellamy. – De nem csak a falevelkupa-
cupacról van szó. Egyszerűen *érzem*...

– Akkor majd teszünk róla, hogy mást is érezz. – Clarke lábujjhegyre állt, és megcsókolta Bellamy nyakát: előbb az álla alatt, majd meg sem állt a tarkójáig.

– Ez nem ilyen egyszerű – mondta Bellamy, Clarke viszont érezte, hogy végre kezd megnyugodni.

Clarke hátrébb lépett, és rámosolygott.

– Ne csináld már, ma *ünneplünk*, Bel! Ma lesz az első alkalom, hogy a Tanács tagjaként szerepelsz. Gondolj a beszédedre! Élvezd azt a sok ételt, aminek az előteremtésében te is részt vettél!

– Tényleg, a Tanács... – dűnnyögte Bellamy. Lehunyta a szemét, és felsóhajtott. – Már el is feledkeztem arról a francos beszédről.

– Ügyes leszel – mondta Clarke, ajkával végigsimítva Bellamy borostás állán. – Bátran kiállhatsz a tömeg elé.

– Ez igaz. – Bellamy Clarke köré fonta a karját, és mosolyogva magához húzta. – Mondjuk, *előtted* állva is ügyes vagyok.

Clarke felnevetett, és játékosan fejbe vágta.

– Hogyne, nagyon! Most gyere, a Tanács ülése előtt még segíts nekem összerakni a vacsorát! *A mi kettőnk ünnepére* majd azután kerítünk sort – mondta, és elindult.

Bellamy mögötte haladt, a karja még mindig Clarke derekán pihent, lehelete a nyakát cirógatta.

– Köszönöm – mormolta.

– Mit is? – kérdezte félvállról Clarke, miközben igyekezett eltitkolni, hogy egyre jobban aggódik.

Ma még sikerült elterelnie a fiú figyelmét. És tegnap is. És tegnapelőtt is.

Tovább azonban már nem áltathatta magát: Bellamy egyre rosszabb állapotban volt.

2. FEJEZET

Wells

Wellsnek égett minden hátizma, amikor az utolsó hordó almabort is beemelte a teherhordó kocsiba. Az aratási ünnepet megelőző több napos előkészület alatt kezének bőre repedezett lett és megkeményedett, míg a lába megduzzadt és sajgott a megerőltetéstől. Úgyszólván fájt minden porcikája.

Ennek ellenére csakis egy dologra tudott gondolni: még. Még több fájdalom. Még több munka. Bármi, ami elűzhette az elméjét megbénító sötét gondolatokat. Bármi, ami segített felejteni.

A csecsemőjét hordozókendőben cipelő földlakó nő sétált el mellette, és kedvesen rámosolygott. Wells udvariasan biccentve üdvözölte, de aztán fájdalmas emlék

hasított belé. Sasha éppen ezzel a kisbabával játszott egy szalmaszállal, amíg az édesanya kiteregette a nedves ruhákat a kunyhójuk előtt. Eszébe jutott a lány előrehulló fekete haja és csillogó zöld szeme, miközben őt ugratta, hogy jobban fél a gyerekektől, mint Rhodestól és a katonáitól.

Wells összeszorított fogakkal megmozdította a kocsit, amely fájdalmas súlyával egy csapásra elmosta az emléket. A falu főútján húzta végig az erdő széléhez, ahol a többiek a saját rakományukkal voltak elfoglalva.

A vörös hajú Paul, aki ugyan szolgálaton kívül volt, mégis az örök egyenruháját viselte, egy sziklán állva felügyelte, ahogy falubeli földlakók és önkéntes kolonisták ételeket és italokat visznek a táborba az esti ünnephez.

– Ide figyeljete, emberek! Végigjártam az erdőt, és tiszta a terep. De biztos, ami biztos, ne álljunk meg! – tapsolt buzdításképpen, majd a kitaposott erdei ösvényre mutatott. – Mozogjatok, de egy pillanatra se lankadjon a figyelmetek!

Wells látta, hogy pár falubeli zavartan méregeti a fiút. Paul nemrég érkezett: azok közé a kolonisták közé tartozott, akiknek az űrkompja úgy ért földet, hogy letért az eredeti pályáról. Az ő csoportjuk azután jutott el a táborig, hogy a Wellsék és az erőszakos szakadár földlakók közti véres küzdelem fegyverszünettel zárult.

Wells még a Kolóniáról ismerte Pault, igaz, csak távolról. Közvetlen és lendületes fiú volt, akit mindig is inkább megbízható, rátermett katonának tartott, mintsem vezetőnek. Az elmúlt évben azonban érezhetően átalakult a helyzet. Bármi történt is az idáig vezető úton vele

és a többi túlélővel, kimondatlanul ő lett a vezetőjük, és ehhez a szerephez azóta is ragaszkodott.

– Akik nehezre cipelnek, figyeljenek oda, hogy ne erőltessék meg magukat! Aki megsérül, az könnyű célpontja lesz az ellenségnek.

Wells a szemét forgatta. A veszélyes földlakóknak már nyomuk sem volt. Pault csak bosszantotta, hogy lemaradt a harcról, és most így próbált bizonyítani. Wells nehezen viselte ezt, főleg miután megtapasztalta, milyen ára van a vérontásnak.

Paul a homlokát ráncolta.

– Graham, mit csinálsz azzal a késsel? Ma nincs vadászat.

– Ki mondta ezt? – kérdezte Graham, miközben kihúzta a hosszú kést a tokjából, és Paul felé forgatta. Wellsnek átfutott a fején, hogy közbelép. Noha Graham az utóbbi hónapokban lehiggadt, Wells azóta sem felejtette el a fiú vérszomjas tekintetét, amikor megpróbálta meggyőzni a százakat, hogy öljék meg Octaviát, amiért állítólag gyógyszert lopott.

De mielőtt Wells cselekedhetett volna, Graham méltatlankodva visszacsúsztotta a kést a tokjába, majd elvonult. Útközben biccentve üdvözölte az ellenkező irányból érkező Ericet.

Eric odalépett Wellshez.

– Segítsek? – mutatott a kocsira. – *Nehogy megerőltess magad, és könnyű célpont légy!* – mondta fanyar humorral.

Wells erőltetetten felnevetett.

– Aha, kösz. Csak hozok még egy adag tűzifát, aztán mehetünk is.

Sarkon fordult, és a távoli kunyhók mögötti farakáshoz indult. A mosolya eltűnt, az állkapcsa megfájdult a színleléstől. Mostanában mindene elnehezült, minden egyes lépését gyász terhelte. Ennek ellenére nem állt meg, majd kézbe vette a fejszét, és annyi fát vágott, amennyit el tudott vinni. Gondosan elrendezte a rakást, nem törődve a tenyerébe fúródó szálkákkal, majd bepakolt a hordozóba, és a hátára vette.

Mialatt ő fát vágott, a falu lassan kiürült. Mindenki elment, hogy csatlakozzon a többiekhez, és együtt egyenek, együtt ünnepeljék az aratást, az új kezdetet, a nagyobb közösséget, az újra beköszöntő békét.

Wells kifújta a levegőt, a válla megereszkedett. A hordozó pántjai a trikóján keresztül bevágtak a bőrébe. Végignézett az elnéptelenedett völgyön, de nem lett tőle bánatos. Igaz, hogy kicsit késve érkezett, de elég tűzifát vitt a kemencékhez és a tábortűzhöz. Úgy döntött, hogy itt marad, és táplálja a tüzet. Ma estére ez volt a feladata, a tökéletes ürügy, hogy kihagyhassa a lakomát, a beszédeket, és hogy elkerülhesse a több száz ismerős arcot, akiknek mindegyike gyászolt valakit.

A szeretteiket a Kolónián... akik mind Wells miatt haltak meg.

Ő nyitotta ki résnyire a légszilipet az úrhajón, és ezzel százakat ítelt lassú kínhalálra – köztük a saját apját, a kancellárt is. Azért tette, hogy megmentse Clarke-ot, de még így is, valahányszor megpillantotta a saját tükörképét, rögtön elkapta a tekintetét. Minden döntése halált és pusztulást eredményezett. Ha a többi kolonista tudná, hogy mit tett, akkor nemcsak a mai ünnepről zárták vol-

na ki, hanem a közösségből is. És ezt meg is érdemelte volna.

Amikor megint kifújta a levegőt, hirtelen úgy érezte, hogy megtántorodik, és elgyengül a teste. Megigazította a hordozót, de közben észrevette, hogy az egyik kunyhó ajtaja félig nyitva van.

Max kunyhója volt az. Sasha egykori otthona.

Wells csupán pár hétig ismerhette Sashát, mégis úgy érezte, mintha évek eleven emlékei maradtak volna meg benne rövid együttlétükről. A faluban különösen szeretett együtt lenni vele. A lány nemcsak a földlakók vezetőjének a lánya volt, de a közösség lelke is. Elsőként jelentkezett, hogy megfigyelje a százakat, annak ellenére, hogy a küldetéssel az életét kockáztatta. Mindig elsőként nyújtott segítő kezet vagy vigaszt, illetve a kevésbé befolyásosak nevében ő adott hangot a népszerűtlen véleményeknek. Nélkülözhetetlen volt, nagyra becsülték, szerették, de most már nem lehetett velük.

Wells ledobta a hordozót, nem törődve azzal, hogy a tűzifa hangosan ért földet, és alvajáróként elbotorkált az ajtóig. Közel egy hónapig a kunyhó felé sem nézett, hogy ameddig lehet, elkerülje a fájó emlékeket és a gyászoló földlakókat. Most viszont nem volt itt senki, és a kunyhó mágnesként vonzotta magához.

Tekintetét körbehordozta a félhomályos belső téren. Látott egy elektronikai kacatokkal teli asztalt, egy kisebb konyhát, Max hálóműhelyét... a hátsó sarokban pedig Sasha lakrészét.

Még mindig ott volt a lány ágya, takarója, egy csokor szárított virág, valamint egy falba vésett madár.

– Képtelen voltam bármit is elpakolni – hangzott fel Wells mögül egy mély, rekedtes hang.

Wells megfordult: Max állt tőle egy lépésre, kifürkészhetetlen arccal nézett el mellette. A szakálla szépen le volt vágva, a legjobb ruhái gondosan meg voltak stoppolva. Minden készen állt, hogy az esti ünnepségen eleget tegyen kötelességének. De most mégsem úgy nézett ki, mint aki a földlakók vezetője és az új, egyesített Tanács egyik tagja. Inkább úgy festett, mint egy sebzett férfi – egy apa, aki nemrég veszítette el a lányát.

– Azt a madarat ötévesen rajzolta. Úgy gondoltam, a korához képest elég jól sikerült, vagy nem csak a korához képest. – Max halkán felnevetett. – Talán a régi világban művész lehetett volna belőle.

– Sok minden lehetett volna belőle – mondta lágyan Wells.

Max bólintott, majd mintha valami megghasadt volna benne, megtámaszkodott a konyhó falán.

Nem kéne itt lennem, gondolta Wells, de mielőtt még kitalálhatott volna valami ürügyet a távozásra, Max közelebb lépett, és intett, hogy kövesse.

– Párszavas beszéddel készültem, hogy elmondjam a lakoma előtt, de természetesen itt hagytam a szöveget – magyarázkodott Max, miközben egy teleírt papírdarabért felforgatta az összetákolt asztalát. – Odaát gyorsan fogynak az ülőhelyek. Ha most indulsz, talán még lesz helyed.

– Nem sietek. Nem is biztos, hogy megyek – mondta Wells a bakancsát bámulva, bár magán érezte Max tekintetét.

– Ugyanolyan jogod van ott lenni annál az asztalnál, mint bárki másnak, Wells – mondta Max. A hangja halk volt, mégis határozott. – Ezek az emberek... a *mi* embereink... miattad vannak együtt. Miattad maradtak életben.

Wells Sasha lakrészére pillantott. Max átnézett a vállára fölött, és követte a tekintetét.

– Bizonyos értelemben ő is ott lesz – mondta ellágyulva az idősebb férfi. – Az aratás volt a kedvenc ünnepe. – Odalépett, és kezét Wells vállára tette. – Ő is azt szeretné, hogy élvezd.

Wells érezte, hogy égni kezd a szeme. Inkább lesütötte, úgy bólintott. Max megszorította a vállát, majd elvette a kezét.

– A Tanács többi tagjával együtt az asztalfőn fogok ülni – mondta már kifelé menet. – Foglalom neked egy helyet magam mellett. Bellamy beszédét csak nem akarsz kihagyni, ugye?

Annak gondolatára, hogy a testvére, az újdonsült tanácsos több száz ember előtt fog beszédet tartani, Wells önkéntelenül is elmosolyodott. Nemrég derült csak fény arra, hogy féltestvérek, de a kapcsolatuk sokat változott, és a kölcsönös tisztelettől hamar eljutottak az őszinte kötődésig és szeretetig.

Wells Maxet követve kilépett a kunyhóból, de mielőtt halkan becsukta volna maga mögött az ajtót, a tekintete elidőzött a kismadáron. Nehéz volt elhinni, hogy az egy gyerek műve volt. A fiatal Sasha reptében örökölte meg a madarat, és az ettől olyan könnyednek és boldognak látszott, mint a lány ama ritka alkalmakkor, amikor megelégedett a kötelezettségekről, és átadta magát a sza-

badságnak. Wells csak most döbbsent rá, hogy szerencsés helyzetben volt, amiért láthatta a lánynak ezt az oldalát – végignézhette, amikor visít az örömtől, miután egy akkora fejessel érkezett a tóba, amekkorát Wells sohasem mert volna megkísérelni. Amikor láthatta szenvedélyes zöld szemét ellágyulni egy csók után. Jóllehet az ő felelőtlensége egy életre megfosztotta mindkettőjüket ezektől a pillanatoktól, a szíve mélyén őrzött emlékeket semmi nem vehette el.

Mindazok után, amiket tett, amiért felelnie kellett volna, talán nem volt joga ünnepelni, de még mindig bőven volt miért hálásnak lennie.